

Francesc Pérez i Moragón

¡Diguem no!

¿Vull aconsellar-los què han de fer el pròxim 12 de març? De cap manera. El títol d'aquest article és també el d'una justament famosa cançó del gran Raimon, una bella cançó emocionant que pertany a la seua primera època i que moltes persones de la meua generació han cantat mil voltes, malgrat la lletra censurada, contra tantes coses. ¡Diguem no! El Partit Socialista Unificat de Catalunya utilitzarà com a lema electoral en la campanya del referèndum aquesta cançó que, per aquelles coses de Fraga Iribarne, van prohibir de radiar durant la campanya del referèndum franquista de 1966.

El missatge és clar. ¿Ho recorden? «No, diguem no. Nosaltres no som d'eixe món». Tota una troballa. Resultarà difícil que el PSOE n'aconsegueixa una altra de millor, tan carregada de prestigi mític, a favor del sí, ni que Alianza Popular tinga un èxit equivalent.

Però, ja ho deia al principi, no estic aconsellant a ningú què ha de votar. Ni tan sols si ha d'anar a ficar el vot en l'urna. M'interessava més destacar això, que ha passat desapercebut: un eslògan, una cançó, un crít que ja porta alguns anys de vida, manté la seua eficàcia i la seua validesa.

D'altra banda, aquest número d'EL TEMPS és el resultat d'un esforç informatiu notable, per tal de situar el lector enfront d'una sèrie de fets i circumstàncies relacionats amb l'OTAN, que potser li seran útils a l'hora de prendre opció. Trenta-dues pàgines mostren com «l'OTAN ja és ací», als Països Catalans —o a Catalunya, com vol Josep Guia i que personalitats com Joan Triadú han adoptat ja. És un panorama ple de detalls i de notícies, fet primer des d'una perspectiva aèria, de conjunt, i després contemplat punt per punt.

Bon començament —parlant d'una altra cosa molt menys important— el d'Unión Valenciana. Fa uns números ressegüiem les seues relacions amb l'Organització Independent Valenciana, la gran maniobra de González Lizondo. Després

els representants de l'OIV de les províncies d'Alacant i València decidiren entrar en coalició electoral amb UV. Els de Castelló, amb aquella cautela que només pot qualificar-se de saviesa, optaren per quedar al marge de la maniobra. Però el punt més sorprenent de tot és la forma de l'acord. El producte resultant obvia les sigles d'UV per dir-se Coalició Independent Valenciana. Es veu que desconfien, amb bon criteri, de la seua capacitat de convicció per a l'elector. Però sorprèn que un partit con UV, que gallejava tant i quant, que tenia ambicions hegemòniques i absorbents, prescindisca així del seu identificatiu. El valor de les sigles, en política, és tan alt que qualsevol grup, per petit que siga, lluita fins al final abans de perdre-les o d'arraconar-les. Inclús des d'un punt de vista simplement semàntic, comparen vostès la força de la paraula «unió» amb la de «coalició independent». Alguna cosa no funciona en el *tinglado*.

I quan han començat a detectar-se els primers símptomes de crisi en UV i hi ha militants que ataquen a fons González Lizondo (*Las Provincias*, diari que vostès probablement no llegeixen, ha hagut de defensar-lo), gent de la mateixa corda vol muntar un altre partidet que podria anomenar-se Liga Valenciana, un altre nom fortet, ple de grandiloqüència buida.

Perquè el problema de les sigles, a banda la seua força d'impacte en l'electorat, és que encobreixen ambicions de poder, rivalitats i conductes menys elevades i sublimes. I es veu que aquesta gent, sota la cobertura de les grans paraules —unió, lliga—, van a la grenya.

Com a espectacle no està malament. En AP s'ho estan passant d'allò més bé i en OIV ja n'hi deu haver més de quatre que comencen a donar la raó als castellanencs. Per fortuna, estem al principi de tot. L'any, als dos mesos de començar, està mostrant-se tan apassionant com semblava, tan ple d'interrogants. ¿Què passarà amb l'OTAN? I, parlant d'una minúcia, ¿què passarà amb la dreta pseudo-valencianista? Ja tindrem temps d'anar-ho explicant. □